

LEBRIS

We know
books

Sînziana-Andra Ghițoi

*Nimicuri
dragi*

(Povestiri... un picuț adevărate)

Ilustrații de: Simona-Laura Damian

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2024

C U P R I N S

Strada cu Minuni	9
Zâne Foarte Mici	25
Cărticica de colorat vise.....	39
De mânăuță	49
Ceasul.....	71
Al optulea covrig.....	83
Iarbă pentru iepuraș.....	99
Lebăda.....	113
Postfață	
<i>de Mariana Păvăloiu.....</i>	123

LEBRIS

We know
books

Strada
cu Minuni

LBRIS

We know
books

șezată la micul birou din antecamera secretariatului, femeia completează – cu majuscule, precum i se specificase – un formular de înscriere: fica ei (care nu o însoțește, fiind la grădiniță) urmează să înceapă școala. Femeia scrie și, din când în când, privește bebelușul care, așezat comod în scoica lui, se uita curios, ce-i drept, dar liniștit în jur. Mama pune pixul jos. A terminat de completat și, în timp ce așteaptă să fie invitată în secretariat, își rotește ochii – asemeni fiului – prim-prejur.

Tavanul înalt. Încăperea spațioasă, cu un perete dând spre stradă, din geamuri (pe care sunt afișate fel de fel de hârtii cu informații) și trei pereți albi, având fiecare câte o ușă și numeroase diplome înrămate. Cum te uitai venind de-afară, în stânga era intrarea în birourile secretariatului, în dreapta, o ușă grea de mahon străjuia intrarea la direcțiune, iar drept în față, o ușă dublă din sticlă făcea trecerea spre coridorul de la parter și stătea față în față cu casa scării profesorilor. Bebelușul era liniștit.

Femeia se ridică încet, cu o urmă de zâmbet vag în colțul buzelor și, făcând câțiva pași, privi în lungul coridorului. Pardoseala de ciment, ușile claselor – numai câteva întredeschise – și, în capăt, poarta grea de metal de la intrarea elevilor. Oftă și făcu stânga împrejur. Dincolo de peretele de sticlă acoperit cu hârtii, strada „școlii” (un nume să tot fi avut, dar ea nu îl știuse, de fapt, niciodată) se ghicea însoțită – măcar că era un soare cam dințos, de sfârșit de Mărțișor – cu păreri de muguri în crengile gardului viu. Câte o mașină mai trecea, din când în când, dar, în rest, la ora aceea a dimineții era încă destul de pustiu.

Chiar deasupra locului unde se găsea ea acum, la etajul întâi, era cancelaria: locul în care, pentru zece minute, în fiecare oră, învățătorii și profesorii se retrăgeau precum refluxul, lăsând ca în urma lor toate spațiile – clase, coridoare, scări, băi – să se inunde cu copii veseli, gălăgioși și ciufuliți. Undeva, în adâncurile Școlii, răsună sunetul strident și parcă spart al unui clopoțel. Și amintirile dau năvală, precum copiii pe hol când începe recreația mare.

Cam de pe când se făcuse fetiță mare și începuse a umbla la școală – nu trecuse chiar prea mult timp de-atunci... doar o rotire de anotimpuri și încă puținel – Irinuca începuse a avea o bănuială. Nu spusese – vezi bine – încă nimănui despre asta, dar era din ce în ce mai sigură: strada Școlii nu era o simplă stradă și atât. Strada Școlii era... magică. Și ea, numai acum – de curând – începuse să își dea seama! Poate și fiindcă înainte era mai micuță și nu înțelegea ea prea multe din rostul lumii, poate și fiindcă nici nu o străbătea chiar așa de des... Sau poate chiar... nici nu era magică pe atunci, ci numai așa, de la o vreme, începuse să fie... Sigur, în această ultimă variantă Irinuca nu prea credea, deși se gândea că, totuși, ar fi fost posibil ca și străzile să crească – precum fetițele – și să

învete să devină magice. Cel puțin unele dintre ele. Dacă așa ar fi stat situația – se gândea Irinuca – oare toate străzile învățau aceleași lucruri, precum elevii din clasa întâi învățau, cu toții, să scrie și să citească? Sau fiecare stradă în parte învăța ceva diferit... fiecare cu magia ei? Altă îndoială. Și încă una mare de tot.

Irinuca nu întâlnise, la drept vorbind, nicio altă stradă magică până acum, deși, dacă era să se gândească ea foarte bine, nici nu cunoștea așa de bine prea multe străzi... cât să poată băga mâna în foc. Doar pe încă alte două le știa precum pe buzunarele șorțulețului de la uniformă. Strada din fața blocului ei și Strada Mare, pe care mergeau troleibuzele, agățate cu captatorii lor gemeni de cabluri negre și interminabile.

Prima nu era magică – chit că, deși nu avea gropi, când ploua se lățeau bălți numai în anumite zone – ci era doar foarte aglomerată în anumite momente ale zilei.

Iar cealaltă... cealaltă era foarte aglomerată tot timpul (și nu avea nicidecum voie să o traverseze fără să fie de mână cu mama ori cu vreunul dintre bunici) și îi stârnise totuși oarece emoții, pentru că, rar, iarna, când zăpada se decidea să facă o vizită orașului ei, acolo și numai acolo ningea „pe la bec”... și abia apoi, de la becul cu pricina, se împrăștia pretutindeni. Altceva curios Irinuca nu mai

observase, deși fusese foarte, foarte atentă o bună bucată de vreme. Dar zăpada aceea... Of. Bine. Poate că era puțin magică și Strada Mare. Dar numai puțin și numai iarna. Nu prea se punea la socoteală. Pe când Strada Școlii... eheei... aici era cu totul și cu totul altă poveste!...

Strada Școlii era magică tot timpul și de la un capăt la celălalt. Iar fata, așa de surprinsă și de neîncrezătoare fusese încât își pusese în cap să facă o listă cu toate minunile – desigur când va fi învățat să scrie bine – ca să le poată și ține socoteala (pe degete era deja greu, că erau cam multe și le mai pierdea șirul) și să poată verifica de-s tot aceleași mereu ori dacă și Strada învață trucuri noi, precum Irinuca învață literele (și, Doamne, multe-s!).

Vremea trecuse și cel dintâi an al ei de școlărită se sfârșise, ba chiar începuse de ceva timp serios și cea de-a doua clasă. Irinuca știa de-acum să scrie binișor, e drept că încă nu prea repede și nici prea cursiv (și uneori se mai poticnea la dictări, că-i rămânea mâna în urma cuvintelor doamnei), dar oricum se descurca onorabil – gândea ea – și găsisse de cuvânt că ar cam fi fost potrivit să se apuce de lista aceea, a cărei idee îi tot stăruia în minte.

Își luase așadar un caiet nou, lăsase liberă prima pagină, așa cum învățase la școală, pe cea de-a doua

o liniase de sus până jos, cu rigla, la un centimetru de cotor și scrisese cu litere mari titlul: „MINUNILE DE PE STRADA ȘCOLII”. Îl și subliniase, tot cu rigla (care îi era tare dragă, pentru că o ajuta mereu să fie ordonată). Și începuse cu numărul unu (așa învățase ea după un an și încă puțin de când își canonea coatele pe băncile școlii: unu vine mereu primul. Ar tot fi, bunăoară, zero mai înainte de el la numărătoare, numai că zero nu poate nicidecum să stea singur – sărăcuțul! De rotunjour ce e, cade mereu într-o parte și nicidecum nu se poate ține drept, ci trebuie să se sprijine mereu pe altă cifră care stă înaintea lui și-i oferă umărul).

Buuun. Deci, unu. La primul număr, Irinuca a scris: „*Strada Școlii are mai multe lungimi, pe care le schimbă între ele, precum bunica șorțurile de bucătărie*”. Minunea asta era clară. Strada Școlii era mai lungă dimineața (când Irinuca era mai mereu în pericol să întârzie dacă nu grăbea pasul) și mai scurtă la întoarcere (una-două se pomenea acasă, deși nu se grăbea deloc și tare ar fi vrut să se mai plimbe puțințel). Era mai lungă când ploua, ori când bătea vântul, dar era mai scurtă când ninge, ori când înfloreau pomii (pe asta nu apucase încă să o verifice, trebuia să aștepte să mai vină încă o primăvară mai întâi) și când era însorit. Și, neîndoielnic, cel mai scurtă fusese în

timpul vacanței de vară, când Irinuca se plimbase de multe ori în sus și în jos în aceeași zi (și apoi în zile diferite, ca să se asigure) și totuși nu se făcuse ora de intrat în casă.

Urma numărul doi. Aici, după cifra un pic tremurată, fata scrisese: „*Anotimpurile vin mai întâi pe Strada Școlii*”. Nici la acest punct nu avea îndoieli. Mersese toată toamna trecută către școală (și-napoi, desigur) și apoi și toamna aceasta, și văzuse: iarna venise întâi pe aici, când nu mai rămăsese nicio frunzuliță prin pomi, când nu se mai auzise nici o pasăre, ci doar ici colo se mai puteau zări câte două-trei vrăbii zgribulite și tăcute (de-aia își păstra ea mereu în buzunare firimituri de corn și nu fiindcă îi era lene să le arunce la coșul de gunoi, cum credea mama) și, atât în clasa întâi, cât și acum, pe aici se așternuse prima zăpadă, pe care o începuseră ei, copiii, tropăind cu cizmulitele lor – mai toate noi – pe când ieșiseră de la ore. Apoi, tot pe aici venise mai întâi primăvara, mai înainte de a se risipi și pe celelalte străzi ale orașului... aici apăruseră primii muguri, aici înflorise primul pomișor. Aici se vestise și venirea verii, când umbrele frunzelor din copaci se lățiseră dintr-odată, arcuindu-se peste asfaltul din ce în ce mai cald. Și tot aici, în pauzele de la jocurile vacanței ghicise ițirea toamnei, atunci când verdele prăfuit al aceluiași frunze devenise zi după zi mai palid, până când începuseră să cadă – câte

una, câte două, câte cinci ori câte nouă – iar ea, alături de alți copii, regăsisese drumul spre școală, pășind peste covorul foșnitor în aer mai proaspăt și în lumină mai multă, pe sub crengile cu podoaba rărită.

În dreptul cifrei trei (uneori o mai făcea invers, dar acum fusese foarte atentă să nu greșească) scrisese: „**Pe Strada Școlii noaptea nu vine mereu la aceeași oră**”. Se întâmplase spre sfârșitul toamnei trecute. Nu știa bine ea de ce, dar în ultimele câteva săptămâni de școală dinaintea vacanței de iarnă, fusese nevoită să vină la ore după-amiaza (de obicei, învăța – așa zicea bunica, deși ea, de obicei, învăța după-amiaza, acasă – dimineața). Orele erau, în toate zilele, tot atâtea, dar Irinuca băgase bine de seamă: vineri, la finalul zilei, era lumină afară și o pornise spre casă cu colegii. Luni, era întuneric aproape de-a binelea – doar cerul nu se înnegrise încă de tot – și bunicul o așteptase la ieșire, ca nu cumva să îi fie frică pe drum. Apoi, cu fiecare zi terminată, cerul era parcă și mai întunecat, și chiar înainte de vacanță, în vinerea Sfântului Nicolae, observase ea bine că cerul fusese negru-negru de tot. Ori... ora fusese, fără doar și poate, de fiecare dată aceeași. Mare și minunea asta... ca să vezi!

Numărul patru (tare-i mai plăcea Irinucăi cifra asta – făcuta numai din linii drepte – se putea ajuta de liniile

caietului și îi ieșea, ca și unul și șaptele, netremurată, pentru că nu avea cercuri și nici jumătăți de cerc). Aici scrisese: „*Pe Strada Școlii nu răsar flori, dar răsar... părinți*”. Flori... nici nu prea ar fi avut cum.. era asfaltată, avea și trotuare... Sigur, primăvara mai răsărea câte o narcisă rătăcită, plantată de vreo gospodină la poalele câte unui bloc, dar asta era rar... nu merita pus la socoteală. În schimb, Irinuca verificase de multe ori, ajutată de locul ei în banca de la geam: cu cinci minute înainte să se sune de ieșire, strada era pustie. Goală, goluță. Poate mai era câteodată o mașină parcată, cel mult. Atât. În schimb, când ieșeau – ea și colegii – strada era plină, părinți, bunici, frați ori surori mai mari, uneori frați și surori mici, aduși în cărucioare ori în triciclete cu mâner... îi așteptau pe școlari să vină afară. Ar fi fost peste putință să ajungă de la casele lor în așa scurt timp. Irinuca era sigură deci că răsăreau, cu toate că nu văzuse – sub picioarele nimănui, niciodată – vreun peticuț (cât de mic) de pământ. Peste tot era doar asfalt – fusese foarte atentă la asta – dar poate că făcea parte din minune. Poate asfaltul se „topea” ici și colo, răsăreau cei dragi, apoi sub tălpile pantofilor lor, sub roțile cărucioarelor și sub pedalele tricicletelor, asfaltul creștea la loc, precum pielea peste o julitură veche. Altfel, Irinuca nu-și putea explica.

